

Leo Trotskij: Vergeat, Lepetit and Lefebvre

[Artikel från 26 februari 1921. Här översatt från marxists.org. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

I september förra året drunknade tre unga fransmän i de kalla vattnen i norr, på väg från Ryssland till Norge: inbördeskriget omfattar hela världen och dess tragiska händelser äger inte bara rum till lands utan även i vatten.

Under dessa tre år har var och en av oss förlorat många vänner i strid. I alla länder är förlusterna enorma till antalet och de fortsätter att växa för varje dag. Men genom sin exceptionella inramning och genom sin (om man får säga det) tragiska romantik sticker Lefebvres, Lepetits och Vergeats död ändå ut, till och med från vår tids bakgrund.

Av de tre avlidna kamraterna, som var så olika men ändå i grunden så besläktade, kände jag Vergeat minst. Jag hade bara träffat honom i Moskva, och dessutom flyktigt, och jag hade bara ett enda längre samtal med honom. Han utstrålade en enkel och ärlig charm. Han hade kommit för att se med sina egna ögon, för att få reda på och för att kämpa. Så vitt det verkade var inte Vergeat den entusiastiska typen. Trots hans ungdom kunde man hos honom känna en lugn tillförsikt, som såg sig uppmärksamt omkring, urskiljde det triviala från det viktiga och det ytliga från det grundläggande, och inte hade något behov av starka passioner för att i de avgörande ögonblicken uppvisa ett upphöjt mod. Det franska proletariatet behöver sådana människor.

Jag kände Lepetit från min tid i Paris. En kort, satt figur, ett intelligent och särpräglat ansikte och ett skärpt och misstänksamt uttryck gjorde att han omedelbart kände igen honom. En metallisk röst gjorde att man var tvungen att lyssna på honom. Denna järnvägsarbetare hade skapats av ett gott kampmaterial! Lepetit var en livfull person, och förkroppsligade samtidigt i sig själv det franska och speciellt Parisproletariatets viktigaste drag. Han var en naturlig revolutionär ledare som väntade på sitt tillfälle att kliva fram. I Frankrike har det funnits och finns det gott om talangfulla arbetare, som efter att ha lyfts upp på proletariatets ryggar blev uppkomlingar i det borgerliga parlamentet och hand i hand med advokaterna och journalisterna förrådde arbetarklassen. Lepetit samlade i sin person de lurade massornas ilska, inte bara mot kapitalistklassen utan också mot de många agenterna inom proletariatet självt. Lepetit ville inte godta något utan vidare. Även om han utan tvekan hade en varm inre natur så var han reserverad och misstrogen. Alltför många gånger hade de som han hade representerat blivit lurade! Han hade anlänt till sovjetrepubliken med sin misstro, sin vresiga blick och längtan efter att få reda på för att kunna agera. Han tittade på allting två eller tre gånger, kontrollerade, ställde återigen en fråga och kontrollerade igen. Lepetit betraktade sig som anarkist. Hans anarkism hade ingenting gemensamt med de prästerligt intellektuella, individualistiska salongsklyschor som är så utbredda i Frankrike. Hans anarkism var ett, om än teoretiskt felaktigt, uttryck för en djupgående, verkligt proletär ilska mot den kapitalistiska världens ondska och mot de tarvliga socialister och syndikalister som kryper på knäna inför denna värld. Men just på grund av att det i botten på denna anarkism fanns ett ouplösligt band till massorna och en beredskap att kämpa ända till slutet, skulle Lepetit med tiden, under kampen och under sitt eget tänkande, oundvikligen ha kommit till proletariatets diktatur och den Kommunistiska internationalen, om inte norra ishavets vågor hade svält honom på vägen.

Lefebvre var en intellektuell och kom, om jag inte misstar mig, från en helt borgerlig familj. Han var den rena sortens revolutionär entusiast. Även honom blev jag bekant med först i Moskva under den andra kongressen. Men jag observerade honom på nära håll, eftersom jag kom att arbeta med honom i kommissionen om parlamentariskt arbete. Jag erinrar mig för övrigt hur Lefebvre under en av kommissionens möten, i en debatt med den italienska kommunisten Bordiga, efter att ha erkänt

att parlamentarismen inte kan ha någon avgörande betydelse under vår tidsepok, tillade – försiktigt som alltid – medan han tittade genom sina stora hornbågade glasögon: ”Men ändå kan man inte förneka behållningen och tillfredsställelsen av att få möjlighet att bara en meter från Millerands ansikte säga till honom i parlamentet, 'du är en skurk'.” Under kongressen blev Lefebvre alltid upprörd och orolig för att han skulle missa något eller någon, inte skulle kunna höra något eller säga något viktigt till någon. Och han försökte både tillgodogöra sig allt som kongressen kunde ge honom och samtidigt föra fram sina egna tankar, förhoppningar och förväntningar. Redan under kongressens andra eller tredje dag såg jag Lefebvre bära en jacka med rysk skärning. Med sitt yttre försökte han visa sitt förtroende för Sovjetryssland och sina band till det. Han sökte inte bevis som Lepetit. I det förflutna hade han inte tillhört den klass som var lurad utan den klass som lurades. Men han hade till sist brutit med denna klass. Och han stod tillsammans med Lepetit. Lepetit betraktade förvisso honom med lite misstänksamhet. Men de skulle förr eller senare ha samsats. Om inte det förrådiska havet hade svalat det skepp på vilket trion Lefebvre, Lepetit och Vergeat försökte korsa den imperialistiska blockadens gränser, skulle de ha mötts vid den proletära diktaturens stridsposter.

Trots sina så olika ursprung och personlighet kommer dessa tre kämpar att för alltid vara förenade i det franska och internationella proletariatets minne: till sist tog de en och samma väg till ett och samma mål och gick under på samma skådeplats. Vi kommer inte att glömma dem.